

Modest Guinjoan
Economista

Soci director de Barcelona Economia i professor de la Universitat Pompeu Fabra (UPF)

VOLDRIA UN VESTIT A MIDA

En les economies occidentals, l'esfera política té assignades determinades parcel·les de decisió, com ara la de dictar normes de compliment obligatori en l'activitat econòmica (normes laborals, financeres, de medi ambient, d'ordenació del territori i un llarguissim etcètera). I així el sistema empresarial, com la nostra vida quotidiana, es desenvolupa amb un seguit de restriccions, agradin o no agradin. Com a màxim, els empresaris miren d'influir-hi, sigui per la via directa (si tenen capacitat de fer que el ministre es posi al

telèfon) o per la via dels grups d'interès.

A Catalunya, en l'espai competencial de la Generalitat, també s'hi donen aquest tipus d'esforços orientats a influir sobre àmbits de decisió política. Ara mateix en tenim vius dos exemples, que ho il·lustren: l'un en el sector de l'oci nocturn, i l'altre el cas d'Ikea.

ELS HORARIS DE L'OCI NOCTURN

Representants de l'oci nocturn es rebel·len davant la possibilitat que els alcaldes de cada població puguin reduir en els seus termes municipals els horaris d'obertura

ra dels establiments fins a tres hores. Sembla que estan preocupats per dues coses que aparentment no els pertocuen. D'una banda, pel perill de sinistralitat viària que podria provocar el fet que una discoteca tanqui, possem, a les quatre de la matinada, i una altra ho faci més tard, a cau-

Representants de l'oci nocturn s'estan rebel·lant contra un possible canvi en els horaris d'obertura

sa dels desplaçaments de l'una a l'altra amb la finalitat d'allargar el temps d'oci. D'altra banda, estan preocupats per les possibles arbitrietats d'aquells alcaldes que es deixin influir per la pressió dels veïns. Perfecte! Sembla que els soferts veïns finalment hauran trobat una via per defensar els seus interessos.

Que el sector es queixi per aquesta possibilitat diu poc en favor seu, i que es preocupi per competències del conseller d'Interior, Felip Puig, sembla una extralimitació. Com que probablement és un camí sense tornada (recorden la manifestació

popular de Lloret demanant un canvi de model en el turisme?), el sector faria bé de començar a pensar a instal·lar-se en polígons industrials aïllats (una oferta amb disponibilitat creixent). I els establiments de la costa, podrien organitzar vaixells-discoteca mar endins.

LA MULTINACIONAL IKEA

El segon cas és el de l'empresa Ikea, que voldria obrir un establiment a Salt, però no pot perquè la llei només li permetria obrir-lo a Girona (més de 50.000 habitants) o en una capital de comarca. Aquest cas n'és un dels molts dins la croada que la multinacional està lliurant a tot l'Estat espanyol perquè es troba tot d'obstacles per part d'ajunta-

ments i comunitats autònomes. D'acord amb l'empresa hi ha demanda de mobles del seu model de negoci (aquell en què els preus són baixos, entre altres coses perquè els costos de muntatge es transfereixen al comprador) i, a més a més, en un establiment del tipus de 20.000 metres quadrats es creen uns 500 llocs de treball. No diu però, lògicament, quants en destrueix (de producció i de comerç de mo-

Ikea està lliurant una croada a Espanya per poder obrir nous establiments en municipis com Salt

bles), ni tampoc que el seu projecte va contra el model de comerç urbà establert per llei.

Ikea va darrere la Generalitat perquè aquesta li faci un vestit a mida, com d'altres se'n han fet en la nostra història comercial, i tant li fa que sigui canviant la capitalitat d'una comarca, portant a viure a Salt 20.000 persones més o declarant una part del Parc de la Devesa zona urbanitzable en trama urbana.

Aquests només són dos petits exemples de com el mercat es mira el melic enfront de l'assignació de recursos per decisió política. Dues ocasions per contrastar el grau de robustesa de les persones que representen els nostres models de convivència i de comerç.